Spis #4785-154

Poradili mi, abych svůj příběh sepsal. Prý mi to pomůže. A kdo jsem já, abych jim odporovat? Stejně nemám nic jiného na práci.

Všechno to začalo, když mi bylo 8. S rodiči jsem se přestěhoval do nového města, oni hned nastoupili do práce a jako nováčci pořád pracovali. Já jsem nikoho neznal a připadal jsem si docela osamělý. Město to bylo velice malé. Během prvního týdne už jsem měl přesně zjištěné, kde si můžu koupit komiks, do kterého obchodu musím zajít a pěkně se usmívat, abych dostal bonbon a našel jsem si písečný plácek u řeky, kde jsem si mohl hrát na piráta. Byl jsem v tom svém malém, jednotvárném živůtku šťastný. Ale i přes to jsem pořád chtěl přítele. Tak moc, až to skoro bolelo.

Jednou jsem zrovna na řece porazil královskou flotilu a získal poklad nedozírné hodnoty. Ten úkol mě tak vyčerpal, že jsem se to rozhodl ten den skončit dřív a zajít si do pekárny pro nějakou svačinu. To víte, porazit samotného krále je úkol velice náročný. Šel jsem přes takovou velkou louku, když jsem si všiml bílé hromádky ležící přímo uprostřed, bez jakékoliv známky pohybu. Pomalu jsem se přiblížil blíž a spatřil hrozně prťavou holku. Ležela tam, ruce rozpřažené, blonďaté vlasy kolem její hlavy jako svatozář, oči zavřené. Jen jsem se na ni díval a uvažoval, jestli jsem ve svém životě viděl něco tak pěkného.

„Budeš tam stát ještě dlouho, nebo se ke mně přidáš?“ zeptala se, aniž by se obtěžovala otevřít oči. Byl jsem docela překvapený, že o mně ví.

„ A co vlastně děláš?“

„Splývám.“ Odpověděla, jako by to byla ta nejsamozřejmější věc na celém světě.

„Cože to děláš?“ nechápal jsem.

Povzdechla si a konečně otevřela oči. Pane jo, to byly tak modré oči. Obloha se mohla jít zahrabat. „Splývám. A ty mě docela rušíš. Takže buď splyň taky, nebo prosím odejdi.“

Lehl jsem si vedle ní, protože odejít by bylo příliš těžké. Ležel jsem tam docela dlouho, celý napjatý a očekával, co se stane. Pak jsem se odvážil zeptat, proč vlastně splýváme.

„Schováváme se.“ odvětila.

„A před kým?“ zeptal jsem se a musím přiznat, že jsem se trošku lekl. Moje první myšlenka byla, že ta holka je nějaká hledaná kriminálnice. A i když jsem si každé odpoledne hrál na piráta, pletky s policií na mě byli trošku moc. Ale přeci jen, někde v koutu duše, v úplně malinkatém koutečku jsem byl taky nadšený, z toho, že mě možná konečně potká nějaké opravdové dobrodružství.

„No přeci sami před sebou.“ Řekla to takovým tónem, že jsem si začal připadat hrozně hloupě, když o takové věci nevím. Tak už jsem raději nic neříkal.

A jak jsem tak vedle ní ležel, slyšel jenom šumění trávy, viděl to modré nekonečno a vnímal teplo slunce, jejž se mi pomalu propalovalo celým mým já, opravdu jsem splynul. Cítil jsem se hrozně bezpečně, protože jsem věděl, že dokud splývám a mám tu holku vedle sebe, nikdo mě tu nenajde. Dokonce ani já se nenajdu. A tak jsem se spřátelil s Ronnie.

Asi to bude znít jako hrozné klišé, ale Ronnie mi obrátila život o 180 stupňů. Od té doby, co jsem jí poznal, žádné dva dny nebyly stejné. Hned druhý den mě vzala do lesa a ukázala mi,

jak je to vlastně v přírodě krásné. Celý den jsme lezli po stromech v marné snaze dostat se dost vysoko na to, abychom porazili gravitaci. Když jsme nakonec uznali, že gravitace tento zápas vyhrála, slíbili jsme jí brzkou odvetu, usadili se v korunách a nechali kolem sebe les plynout. Takové už tehdy byly dny s Ronnie. Vždycky jste objevili něco, o čem jste neměli ani potuchy a pochopili nepochopitelné.
Hrozně jsem se bál nástupu do školy, ale Ronnie mi vysvětlila, že když se budu bát pádu, určitě spadnu. A když viděla můj nedůvěřivý výraz, vrazila do mě loktem a usmála se. „No tak, budu tam s tebou."

Díky ní jsem nejenže přežil první den, ale škola se pro mě stala dalším zdrojem nikdy nekončící zábavy a odhalování. A než jsem se nadál, byla před námi maturita.
Den před zkouškami jsme seděli s Ronnie na nejvyšším stromě v našem lese a kouřili cigarety.

„Že mě neopustíš?" zašeptala Ronnie tak potichu, že jsem si nebyl zprvu jistý, jestli to nebyl spíš vítr. Když jsem se k ní otočil, měla v očích slzy a ruka s cigaretou se jí třásla. „Ale no tak Ronnie, neblbni. Jasně že tě neopustím." Pak jsem jí objal, tak moc, jak to jen na větvi tři metry nad zemí šlo.

Náš život byl jak na horské dráze. Protože ač se to možná nezdá, život s Ronnie nebyli jenom samé radovánky, byla to taky pořádná nálož starostí. Začalo to, když nám bylo devět. To poprvé Ronnie dostala „ten stav". Jenom tak seděla na své posteli, kývala se ze strany na stranu a mumlala, ať jdou pryč. Když se to stalo podruhé, vzali jí rodiče k psychologovi. Tam jí diagnostikovali poruchu osobnosti. Řekli, že se s tím nedá nic dělat, že jí prostě jenom musíme hlídat. A tak jsem pirátství definitivně pověsil na hřebík a stal se profesionál na Ronnie. Moje máma se mě snažila přesvědčit, abych si našel nějaké nové kamarády, ale já jsem bez Ronnie už nemohl existovat. Věřil jsem, že není blázen, že její stavy jsou jenom daň za to, že je to ona. A navíc ona byla jediná, kdo věděl, co říct, když jsem se trápil. To ona mi pomohla sbalit moji první holku, a když mi hrozilo, že propadnu z matiky, byla to ona, kdo se mnou proseděl celé vánoční prázdniny u příkladů. Nutno říct, že jsem to vytáhl na dvojku.

A pak, asi tři roky po maturitě poznala na koncertě toho kluka. Já jsem tam s ní nebyl, protože jsem byl zrovna vážně nemocný. Když jsem se konečně uzdravil, Ronnie už byla s ním a usmíval se tak, jak se na mě nikdy neusmála.

Jak já jsem strašně žárlil. Ještě teď mě popadá zlost, když si na to vzpomenu. Už nebyli žádné výlety do lesa, nebo alespoň ne se mnou. A nejhorší bylo, že on pro ni nebyl dost dobrý. Nevěděl, co to obnáší, být s Ronnie, nevěděl nic o jejích stavech. Připadala mu prostě jako normální holka. Nebýt s ní pro mě bylo tak hrozné, že jsem chodíval do kopců za městem a tam jsem jenom řval a řval, dokud jsem mohl, v naději, že ta bolest odezní. Nikdy to nezabralo.

Prvně jsem se snažil jejich vztah sabotovat. Posílal jsem buď Ronnie kytky od anonymních ctitelů, nebo uplácel šlapky, aby přímo před ní toho zmetka políbili. Po čase Ronnie přišla na to, že to jsem já. Strašně jsme se pohádali. Já jí řekl, že mně kašle a ona se mi vysmála, že se chovám jako děcko. A i to málo, co jsme ještě měli, šlo do kytek.

A tak jsem se odvážil k radikálnějšímu řešení. Neměl jsem jinou možnost. Musíte pochopit, že všeobecně jsem proti němu nic neměl. Pro jakoukoliv jinou dívku by to byla dokonalá partie, ale ne pro moji Ronnie. A tak jsem se jednou v noci vydal k jeho bytu. Tma zahalovala naprosto vše, měsíc se neodvážil vykouknout skrz mraky. Asi věděl, co mám v plánu.

Připlížil jsem se na zadní dvorek. Osud mi byl očividně nakloněn. Jak jinak si dovedete vysvětlit, že bylo otevřené zadní okno?
Vkročil jsem dovnitř a vytáhl zbraň. Byla v mé dlani podivně studená a velká, jako by tam nepatřila. Zadíval jsem se na ni a poprvé zapochyboval. A to mě stálo všechno.

Najednou začal štěkat pes a já ucítil na noze ostrý stisk čelistí. Do kůže se mi zabodávala spousta malých dýk. Vykřikl jsem a provedl kop, za který by se kdejaký sportovec nemusel stydět. Najednou se rozsvítilo světlo a já musel zavřít oči. A tak jsem tam slepě stál a celý můj plán se začal hroutit

„Co tady děláš?“ ozval se jeho hlas. Konečně jsem dokázal otevřít oči aspoň tak, abych věděl, kde je. Stál v chodbě přímo přede mnou, na sobě pouze červené trenky. Měl jsem jenom jednu příležitost a nebyl čas na rozmyšlení. Přestal jsem se snažit setřást psa, natáhl jsem před sebe ruku se zbraní a vystřelil.

Skočila na poslední chvíli. Přísahám, že kdybych věděl, že tam je, nikdy bych to neudělal. Tohle bych neriskoval. Až teď mi začíná docházet, že jsem to asi měl líp naplánovat. Možná by to pak dopadlo jinak, lépe. Nejspíš ne pro mě, ale to by mi bylo jedno. Hlavně že jí by se nic nestalo.

Myslím, že ne já, ale on by měl nést vinu za její smrt. Ano, doznávám se, že to já jsem vystřelil, ale on jí nechal skočit. Měl jí odstrčit, skočit před ní, zamknout jí v pokoji, když věděl, že v baráku někdo je, měl udělat cokoliv a ne tam jen tak tupě stát, nechat jí umřít. On jí nepodával první pomoc, nebyl ten poslední, na koho se kdy podívala. Podívala se na mně. To já ji držel v náručí, prosil o odpuštění a brečel jako malé mimino, když vydechla naposledy. On jenom zavolal polici. To vám nepřijde necitelné? Podezřelé? Nezaslouží si aspoň nějaký trest? Panebože, kdybych nemusel držet Ronnie, asi bych se ho pokusil znovu zastřelit.

Donutili jste mě to sepsat. Prožít to znovu, jako kdybych to už tak nemusel prožívat každou noc, když jsem se budil s křikem a pláčem. To vám nikdy neodpustím.

Chtěl bych říct, že jediný důvod, proč jsem to nakonec sepsal je, aby všichni věděli, že to neměla být ona. Ona ne. Ronnie nás měla všechny změnit, udělat svět lepším. Lituji, že jsem jí zabil. Ani si nedovedete představit, jak moc mě to mrzí. A nejhorší je, že ani nevím, jestli ví, že jsem nechtěl, že to byla šeredná chyba, nějaký morbidní vtip vesmíru, který mě tak chtěl potrestat. Nevím, jestli mě slyšela. A mám hrozná strach, že už se to nikdy nedozvím.

Nechci a ani nebudu prosit o zrušení trestu smrti. Protože ve světě bez Ronnie stejně nechci žít. A umřít ve vězení je stejně dobrý způsob, jako spáchat sebevraždu. Už se na to docela těším.

Je mi jasné, že vás asi nikoho moc nezajímá, že jsem to udělat nechtěl. Je vám to úplně jedno, protože vás se to nedotýká. Budete si dál žít svoje životy, chodit do práce a školy, nic pro vás nebude jiné.

Jenom vás chci poprosit, abyste se občas pozastavili v tom ustavičném spěchu, rozhlédli se kolem sebe a vnímali tu krásu světa a nebyli k ní lhostejní.
A kdybyste mohli, vzpomeňte si přitom na Ronnie. Určitě by se jí to líbilo.